

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΥΔΙΤΟΥ

Ῥδὴ α', ἦχος α' - Ῥδὴν ἐπινίκιον

Ὁ ἁμαρτωλὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον

Δοχεῖον τῆς φύσεως τῆς ἀχωρήτου, Χριστὸν ἐκδυσώπησον, ἵνα πυρὸς ρύσηται τοῦ ἀφεγγοῦς με ἀγνή, καὶ ἀναδείξῃ κοινωνόν τῆς Βασιλείας αὐτοῦ.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν Χριστόν

Ἐμὴν δέξαι δέησιν Υἱέ καὶ Λόγε, καὶ ρῦσαι κολάσεως τὸν βοῶντα δοῦλόν σου, πρὸς με ἐκ βάθους ψυχῆς, καὶ καταξίωσον αὐτόν τῆς βασιλείας σου.

Ὁ Χριστὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον

Σὺ Μήτηρ ἐλέους με πηγὴν γινώσκεις· καὶ γὰρ τούς καθ' ὥραν μοι τῷ Δεσπότη πταίοντας, ἁμαρτωλοὺς ἐλεῶ· ἀλλ' οὗτος λίαν με αἰσχροῖς, παραπικραίνει κακοῖς.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν ἁμαρτωλόν

Πολλοῖς παραπτώμασι καὶ ἀτοπiais, αἰσχροῖς παρεπίκρανας, τὸν Υἱόν μου· ὅθεν σοι, εἰς ἀγανάκτησιν νῦν, κεκίνηται καὶ εἰς ὀργὴν ἢ εὐσπλαγχνία αὐτοῦ.

Ῥδὴ γ' - Τῷ πρό τῶν αἰώνων

Ὁ ἁμαρτωλὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον

Ὅλον μου τὸν βίον, ἀληθῶς ἐν κακοῖς ἐδαπάνησα· καὶ διὰ τοῦτό σοι κραυγάζω, τὸν Υἱόν σου δυσώπει, ἀγνή ἵνα ὡς τὸν ἄσωτον, ἀνακαλέσῃ καὶ σῶσῃ με νῦν, κείμενον τοῖς πταίσμασιν.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν Χριστόν

Ἰλαθι Παντάναξ, ὁ τεχθεὶς ἀπορρήτως ἐκ μήτρας μου, καὶ κατοικτείρησον σὸν δοῦλον, ὡς τὸν ἄσωτον πάλαι, υἱόν καὶ δεῖξον πανάγαθε, τῆς δεξιᾶς παραστάτην τῆς σῆς, ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

Ὁ Χριστὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον

Νουνεχῶς ὦ Μήτηρ, ἐκβοῶ σοι κἀγὼ ἐπακούσαί μου· ὁ ἄσωτίας ἐμβιώσας, ἐν θερμῇ μετανοίᾳ, ἐλθὼν ἔκραζε τὸ ἥμαρτον, ἀλλ' οὗτος κἄν σοι βοᾷ μεταγνοῦς, ἐν ὑστέροις ψεύδεται.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν ἁμαρτωλὸν

Ἄ μοι ἔφης εἶπον, τῷ Υἱῷ μου κραυγάζουσα ἵνα σε, καταξιώση Βασιλείας, ἀλλ' αὐτός μοι ἀντέφη· θερμῇ πίστει οὐ προσήλθέ μοι, καὶ διὰ τοῦτο ἐκπέμπω αὐτὸν ἀπὸ τοῦ προσώπου μου.

Ὡδὴ δ' - Ἐν Πνεύματι προβλέπων

Ὁ ἁμαρτωλὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον

Νοήσας ὃ Παρθένε τὴν δύναμιν τὴν σὴν, μετὰ δέους κράζω σοι τῇ μόνῃ ἀγαθῇ· εἰ καὶ μετάνοιαν ὅλως θερμὴν οὐκ ἔχω, ἀλλὰ ταῖς σαῖς πρὸς τὸν Δεσπότην ἰκεσίαις, δίδου μοι τελείαν διόρθωσιν.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν Χριστόν

Ἐπάκουσον ὁ φύσει φιλόανθρωπος, Θεός, τῆς μητρὸς σου Δεσπότα βοώσης ἐκτενωῶς· καὶ τὸν σὸν δοῦλον ἐκλύτρωσαι καταδίκης, εἰ δὲ καὶ πίστιν οὐ κέκτηται τὴν τελείαν, ταύτην ὡς Θεὸς αὐτῷ δώρησαι.

Ὁ Χριστὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον

Ἐπιπέσειν, ὃ Μητρὲς αὐτῷ παντοδαπὴν, τοῦ σωθῆναι δέδωκα, ἀλλ' οὗτος οὐκ ἔῃ τὰς ἁμαρτίας εἰσῆλθε καὶ ἐν θανάτῳ· καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ δύναται σωθῆναι, ἕως οὗ εἰς πῦρ ἀπελεύσεται.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν ἁμαρτωλὸν

Σὲ νῦν ἐπιγινώσκω αἰτίαν τῆς σαυτοῦ, ἀπωλείας ὡς φησι ὁ θεῖός μου Υἱός· σύ γὰρ κατάκεισαι ὅλως τῇ ἁμαρτίᾳ, καὶ παρεδόθης τελείως τῇ ῥαθυμίᾳ, τίς ἐξαναστήσει σε κείμενον;

Ὡδὴ ε' - Θεὸς ὢν εἰρήνης

Ὁ ἁμαρτωλὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον

Ὁδοὺς μετανοίας, Παρθένε ποθῶ, διατρίβειν ἀεὶ τὰς φερούσας με, ζωὴν πρὸς ἀτελεύτητον ἀλλ' αὐθις τὰ δεινά, συστήματα δαιμόνων, καθέλκουσι κρημνίσαι, εἰς βυθὸν ἁμαρτίας, καὶ ἀπωλείας δεινὸν βόρβορον.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν Χριστόν

Νεκρώσας τὸν θάνατον, Σῶτερ τὸ πρῖν, τὸν Ἀδὰμ τῶν δεσμῶν ἠλευθέρωσας· διὸ καὶ νῦν τὸν δοῦλον σου, Υἱέ μου δυσωπῶ, ἐξάρπασον δαιμόνων τῶν ἐπηρεαζόντων· αὐτοὶ γὰρ οὐκ ἔῃσι, μετανοῆσαι τίνα πώποτε.

Ὁ Χριστός πρὸς τὴν Θεοτόκον

Πανύμνητε Μῆτερ, βοῶ σοι κἀγώ, προσευχῆ καὶ νηστεία ἐξέρχονται, τὰ πλήθη τὰ παμπόνηρα, δαιμόνων ἐξ αὐτοῦ· ἀλλ' οὗτος ἐγκρατεία, δεήσει καὶ ἀγνεία, μὴ καθάρας τὸ σῶμα, δαιμόνων φεῦ γέγονε σπήλαιον.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν ἁμαρτωλόν

Ῥημάτων τῶν πρὶν τοῦ Υἱοῦ μου καλῶς, ἐνωτίζου καὶ γνῶθι τὰ δέοντα· ἡνίκα γὰρ οὐκ ἴσχυσαν οἱ τούτου μαθηταί, τὸ πνεῦμα ἐκδιῶξει, ἐβόα τούτοις λέγων· προσευχῆ καὶ νηστεία, δαιμόνων γένος ἐκδιώκεται.

Ὡδὴ ς' - Τὸν Προφήτην Ἰωάνν

Ὁ ἁμαρτωλός πρὸς τὴν Θεοτόκον

Οὐ ῥημάτων εὐπορῶ, ἀρετῶν τε ἀπορῶ, οὐ γὰρ στέργω προσευχήν, καὶ νηστείαν ἐκτελεῖν, Θεόθυμπε· καὶ διὰ τοῦτο πρὸς σὲ κατέφυγον.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν Χριστόν

Σύνες εὐσπλαγγνε Υἱέ, σῆς Μητρὸς ἐκδυσσωπῶ, ὁ προστρέχων ἐπ' ἐμέ, χρηστῶν ἔργων ἀπορεῖ, καὶ κράζει μοι· οὐκ ἔχω πλὴν σου ἐλπίδα Δέσποινα.

Ὁ Χριστός πρὸς τὴν Θεοτόκον

Λιτανεύουσα θερμῶς, παῦσαι Μῆτερ τοῦ λαλεῖν, καὶ γὰρ οὗτος ἀφορῶν, ὅτι εὐσπλαγγχός εἰμι, μολύνεται· μὴ ἐπιβλέπων εἰς τὴν ὀργὴν τὴν ἐμήν.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν ἁμαρτωλόν

Ἰκετεύω ὑπὲρ σοῦ, τὸν Υἱόν μου καὶ Θεόν, ἵνα τύχης ἰλασμοῦ, ἀλλ' αὐτός μοι ἐκβοᾷ, τοῦ παύσασθαι· καὶ μὴ πρεσβεύειν εἰς τὸ σωθῆναί σε.

Ὡδὴ ζ' - Οἱ παῖδες εὐσεβεία

Ὁ ἁμαρτωλός πρὸς τὴν Θεοτόκον

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα, ἐπὶ σὲ ἀνατίθημι Δέσποινα· καὶ μὴ ἀπόση εἰς βυθόν, ἀπωλείας με τὸν δεῖλαιον, ἀλλ' ἀνάστρεψον τῷ σῶ βοῶσα πάλιν Υἱῷ· μὴ ἀπολέσης τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν Χριστόν

Ἀμέτρητον ὡς ἔχων, εὐσπλαγχνίας τὸ πέλαγος Δεσπότη· δέξαι με πάλιν δυσωπῶ, σὲ τὸν μόνον εὐδιάλλακτον, καὶ οἰκτείρησον τῶν σῶν χειρῶν τὸ ποίημα· ὁ οἰκτειρήσας ποτὲ τὴν Χαναναίαν.

Ὁ Χριστὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον

Ἰλάσκομαι καὶ σφάζω, τὸν ἐν πόθῳ, πολλῶ προσερχόμενον· καὶ γὰρ οὐ θέλω τὸ ἐμόν, ἀπολέσθαι πλάσμα πρόποτε, εἰς τὸ σῶσαι γὰρ αὐτό, ὅλος ἐτέχθην ἐκ σοῦ· ἀλλ' οὗτος πόρρω τῶν ἔργων μου ὑπάρχει.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν ἁμαρτωλόν

Σοφία τοῦ Ὑψίστου προϋπάρχων, ὁ Υἱός μου γέγονεν, ἄνθρωπος ὅλος ἐξ ἐμοῦ, ἵνα σῶση τοὺς φυλάσσοντας, μετὰ πίστεως θερμῆς τὸ θεῖον βάπτισμα· ἀλλὰ σὺ τούτων ἀμέτοχος ἐδείχθης.

Ὡδὴ η' - Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι

Ὁ ἁμαρτωλὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον

Θαρρήσας προσῆλθόν σοι Παρθένε θεωρῶν, τὸν σὸν Υἱὸν σώσαντα, τὴν πόρνην καὶ ληστήν· αὐτοὶ γὰρ νομίμως οὐδὲν ἔργον χρηστόν, ἔπραξαν ἐν βίῳ, ἀλλ' ἔτυχον συγγνώμης.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν Χριστόν

Ἐξ ὕψους ἐπίβλεψον εἰσάκουσον τῆς σῆς, Μητρὸς δεομένης σου καὶ ῥῦσαι τοῦ πυρός, τὸν δοῦλον σου τοῦτον ὡς τὴν πόρνην τὸ πρῖν, καὶ ὡς ἐλυτρώσω ληστήν ἐν τῷ σταυρῷ σου.

Ὁ Χριστὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον

Ὁ πάλαι κρεμάμενος ληστής ἐν τῷ σταυρῷ, ἐν πίστει ἐκραύγαζε τὸ μνήστητι κάμου· ἡ πόρνη δὲ πάλιν τῶν δακρῶν πηγᾶς, ἔβλυζεν ἀλλ' οὗτος, αὐτοῖς οὐχ ὁμοιώθη.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν ἁμαρτωλόν

Δακρῶσαν σέσωκε τὴν πόρνην ὁ Χριστός· ὡσαύτως πιστεύσαντα ληστήν ἐν τῷ σταυρῷ· εἰ οὖν θέλεις ἄρτι σωτηρίας τυχεῖν, πρόσδραμε Κυρίῳ σὺν δάκρυσιν καὶ πίστει.

Ὡδὴ θ' - Τὴν φωτοφόρον νεφέλην

Ὁ ἁμαρτωλὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον

Ἦφθην ἀπάντων ἀνθρώπων, ἀμαρτωλότερος Κόρη, καὶ διὰ τοῦτο προσελθεῖν, τῷ
Υἱῷ σου αἰδοῦμαι· ἀλλὰ δυσώπησον αὐτόν, καὶ ἴλεων ποιήσον τοῦ δέξασθαι, ἐν
θερμῇ με τῇ πίστει καὶ ἐν πόθῳ προσερχόμενον αὐτῷ.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν Χριστόν

Ῥῦσαι κολάσεως Λόγε, τὸν προσελθόντα σοὶ δοῦλον, καὶ μὴ μνησθῆς ἀνομιῶν, τῶν
αὐτοῦ δυσωπῶ σε· εἰ γὰρ καὶ ἡμαρτε Σωτήρ, ἀλλὰ μοὶ προσπέφευγε καὶ δέομαι· δι'
ἐμὲ τοῦτον δέξαι ὁ τοῖς πᾶσι, τὰ αἰτήματα πληρῶν.

Ὁ Χριστὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον

Οὐκ ἔστιν ἄξιος Μήτηρ, ὁ προσφυγὼν σοὶ ἐλέους· καὶ γὰρ ἀνθρώπων με οὐδεὶς, ὡς
αὐτὸς παροργίζει· ἀλλὰ πρεσβείαις σου σεπταῖς, αὐτὸν τῆς κολάσεως ἀμέτοχον, ἐν τῇ
κρίσει ποιήσω εἰ προσάξει, μετανοίας μοὶ καρπούς.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν ἀμαρτωλόν

Ἦπὸ τὸν ἄδην ὑπάρχων, ἀνεβιβάσθης πρὸς ὕψος, ταῖς πρὸς τὸν θεῖόν μου Υἱόν,
ἰκεσίαις καὶ πρόσχες· μὴ τοῖς προτέροις σου δεινοῖς, ἐμπέσης ἐγκλήμασιν ἀλλ'
ἄπελθε, εἰς ὁδοὺς μετανοίας, μήπως πάλιν, τῇ γεέννῃ ἐμβληθῆς.